

Овог јутра желим да говорим о будућности Европе.

Али, прво, хајде да се подсетимо прошлости.

Пре седамдесет година Европа је била разорена другим катастрофалним конфликтом у истој генерацији. Ратом који је донео да улице европских градова буду расуте у рушевинама. Небо изнад Лондона засуто пламеновима из ноћи у ноћ. И милионе мртвих свуда по свету у бици за мир и слободу.

Као што треба да се сећамо њихових жртава, исто тако треба да се сећамо како се догодила промена у Европи од рата до одрживог мира. Она се није догодила као промена у времену. Она се десила као резултат посвећеног рада кроз генерације. Посвећеност пријатељству и одлучности да се никада не понови тамна прошлост, посвећеност која је садржана у потписивању Јелисејског уговора, пре 50 година, које прослављамо ове недеље.

После пада Берлинског зида посетио сам тај град и то никада нећу заборавити.

Напуштени пунктови. Осећај узбуђења због будућности. Спознаја да се велики континент уједињује. Лечење тих рана наше историје је централна прича Европске уније. Оно што је Черчил описао као двојно разбојиштво рата и тираније је готово потпуно напуштено на нашем континенту. Данас, хиљаде милиона живе у слободи, од Балтичког до Јадранског мора, од Западних обала континента до Егејског мора. И оно што никада не смемо узети здраво за готово је да је прва сврха Европске уније – да осигура мир – постигнута и ми треба да одамо почаст свима онима унутар ЕУ, уз НАТО, који су

омогућили да се то догоди.

Али, данас, главна, водећа сврха Европске уније је другачија: не да постигне мир, већ да осигура напредак. Изазови не долазе унутар континента, него изван њега. Од пулсирајућих економија на Истоку и Југу. Наравно, растућа светска економија доноси добробит свима, али ми не треба да сумњамо да је данас у току нова глобална трка нација.

Трка за благостање и послове у будућности.

Мапа глобалних утицаја се мења пред нашим очима. И ове промене већ осећа предузетник у Холандији, радник у Немачкој, породица у Британији. Зато данас желим да вам говорим о хитности и отворености у Европској унији и како она мора да се промени – подједнако како би осигурала напредак и задржала подршку својих грађана. Али прво, желим да изнесем дух у коме ћу се обраћати овим питањима. Знам да Велику Британију понекад виде као свадљивог и тврдоглавог члана породице европских народа.

И истина је да је наша географија обликовала нашу психологију.

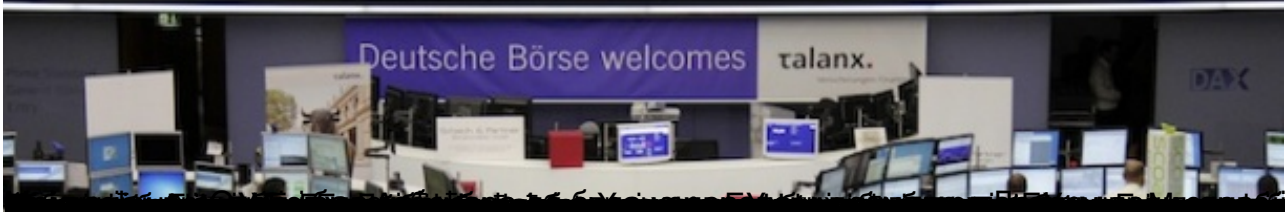
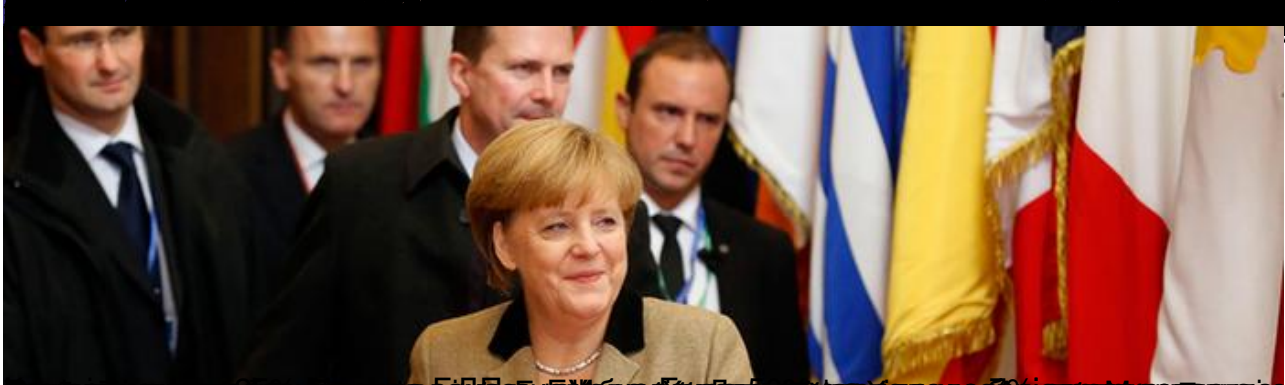
Ми имамо карактер острвске нације – независни, отворени и страствени у циљу одбране нашег суверенитета.

Не можемо да променимо овај британски сензибилитет више него што можемо да исушимо Ламанш. И управо због овог сензибилитета, ми долазимо у Европску унију са ставом који је више практичан, него емотиван. За нас, Европска унија значи средство за постизање циљева – напредак, стабилност, сидро слободе и демократије како у Европи тако и ван њених граница – не циљ сам по себи.

Ми се стално питамо: Како? Зашто? У ком циљу?

Што мање будемо питани, то ће наш излаз из ЕУ бити извеснији

Пише: Дејвид Камерон
четвртак, 31 јануар 2013 10:33

Што мање будемо питани, то ће наш излаз из ЕУ бити извеснији

Пише: Дејвид Камерон
четвртак, 31 јануар 2013 10:33

